

Konkurrencen bliver for stor, og navnlig paa saadanne Gebeter som dette, saa skaber det, saa leder det til, at de Paagjældende for at faae Brødet gribe til mere eller mindre dadelværdige Udveie. Jeg tror nemlig heller ikke, at den Garanti, som opstilles af Udvalgets Flertal, i Virkeligheden har noget Stort at betyde. Naturligvis, Sikkerhed kan der ikke stiftes, hvad enten man gaar den ene eller den anden Vej, og man kan sagtens sige det imod Regjeringens Tankgang, at heller ikke dens Forslag kan staae absolut Sikkerhed. Men absolut Sikkerhed i saadanne Forhold kan man overhovedet ikke faae i denne Verden. Spørgsmaalet bliver altsaa kun, hvorledes man skaffer den størst mulige Sikkerhed for Lyendet, og der tror jeg, at Valget er Hovedsagen. At Enhver, der kan tilfredsstille visse Betingelser, som aldeles ikke staar i Forbindelse med Ærlighed og Nedelighed eller Skikthed til denne Slags Forretninger, kan forde Udkomst til at uøve denne Virksomhed, er en langt mindre betryggende Fremgangsmaade overfor Lyendet end den, at en Autoritet vælger dem, den maa anse for de mest skikede og de mest værdige, og derigjennem har et Middel til at forhindre, at der bliver for mange, saa at de saa at sige komme til at æde hverandre op. Den Garanti, som Udvalget foreslaar, forekommer mig nemlig paa ingen Maade at være saa betryggende som den, der ligger i et Valg fra første Begyndelse; thi det maa erindres, at Garantier, som Udvalget stiller — og man kan ikke stille andre end dem, Udvalget i den Henseende stiller, naar man skal tage sit Udgangspunkt fra det, som Udvalget opstiller — ere Garantier, som kunne opfyldes af Folk uden Hensyn til deres Værdighed, Hæderlighed og særlige Skikthed til den Forretning, som der her er Tale om, thi Garantierne bestaar jo, foruden selvfølgelig i den, at Vedkommende ikke har været straffet, i at de kunne betale 100 Kr. for Næringsbeviset og fremdeles stille anordningsmæssig Sikkerhed, men de Betingelser indeholde jo slet ingen Garanti for den Paagjældendes Personlighed. Naar man har sagt, at for Diebliftet er der mange slette Fæsteforretninger, saa ser jeg ikke, at man i mindste Maade kommer bort derfra ved at følge Udvalgets Flertal, thi den største Del af disse slette Fæsteforretningers Ledere kunne utvivlsomt tilfredsstille Udvalgets Betingelser. De have sikkert 100 Kr. til at løse Næringsbevis for, og de kunne vistnok ogsaa stille Sikkerhed. De fleste af dem have vistnok heller ikke været straffede, saaledes at de i det Hele kunne opfylde de almindelige Betingelser, og man vil

altsaa staa saaledes overfor dem, at man bliver nødt til at give dem Næringsbevis. Dernæst henviser man til, at det er et betydeligt Straffeanvar, som kan gøres gjældende imod dem, og at det endog saa kan komme dertil, at den stillede Sikkerhed kan forbrudes, men her kommer vi netop ind paa det Punkt, som har en stor Betydning, nemlig, at det vil i Reglen være meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at staae fornødent Bevis mod disse Folk for at faae dem dømt, og at der vil hengaa lang Tid, inden man kan naae et Resultat. Det hænger jo sammen med hele Spørgsmaalet om Udgangen til at tilbagetage Bevillinger. Jeg skal først bemærke, at det er en Sag for sig. Man kan meget godt gaa ind paa Hovedtanken i Lovforslaget, at en Autoritet vælger de Paagjældende, og at der altsaa kun maa være et vist Antal af dem uden derfor at gaa ind paa, at Bevillingen vilkaarlig, som man kalder det, kan tages tilbage. Det er altsaa ikke det, at Bevillingen vilkaarlig kan tages tilbage paa Grund af Misbrug, som formentlig kunne drives med den, som er Kjernen i Regjeringens Forslag, men det er dog en Bestemmelse, som jeg anser for i og for sig hensigtsmæssig, og som i høi Grad værende i Lyendets Interesse, netop fordi det vil henhøre til de temmelig sjældne Ting, at man kan føre fornødent Bevis mod de Paagjældende, og Udgiften til, at Kautionen kan forbrudes, og deslige, betyder Intet, naar man ikke kan føre Bevis imod og faae Dom over de Paagjældende efter Loven. Dertil kommer en anden Omstændighed, nemlig den, at det er en saare langsom Vej at faae de Paagjældende fjernede paa, naar det skal ske gennem Rettergang og Dom, og en i Virkeligheden meget skadelig og fordærvelig Fæstemand vil ofte kunne komme til at sidde i sin Næringsvej i lang Tid, efter at det er kommet op, at han er skadelig og fordærvelig, fordi det, som bekendt, ikke hører til de vanskeligste Kunster at træffe en Retssag ud maaste i Nærværelse. En af de ærede Talere berørte netop et Exempel, som er mig bekendt fra en anden Side af min Embedsvirksomhed, nemlig et Tilfælde med en Sagfører, som selvfølgelig ikke var villig til at tilbagelævere sin Bestikkelse uden videre og derfor maatte søges dertil, men derved hengik der meget lang Tid, jeg tror over 1 Aar eller 1½ Aar eller saa. Jeg vil tilføie, at i den senere Tid er det hændt, at en anden Sagfører er kommen i det samme Tilfælde som den førstnævnte, og paa en Opfordring af Ministeriet om at afgive sin Bestikkelse, da det nu ved Højesteretsdom var afgjort, at Bestillingen var forbrudt, naar saadanne